

gavernes Forstand og til deres Følelse. — Med disse Ord vil jeg anbefale det til en velvillig Behandling i Haab om, at man maaske vil kunne komme til et Resultat, som kunde blive tilfredsstillende for dem; til Fordel, for hvilke Loven skulde gives — med Udelukkelse af alle andre Hensyn end dette ene.

Rotthøll: Efter det Foredrag, vi nu hørte fra den ærede Indenrigsminister om Lovforslagets tidligere Behandling og Lovforslaget selv, skal jeg fatte mig i Korthed.

Min væsentligste Indvending mod det her foreliggende Lovforslag er den, at det tager Ansvaret fra Forældrene, og lægger det over paa Kommunerne. Vi have begyndt paa en Række Lovforslag i den Retning, tror jeg, med den Alderdomsunderstøttelseslov, vi nu have. Vi have der taget Ansvaret fra Folk over 60 Aar, forlangt meget lidt af, hvad der kan kaldes Selvhjælp, og lagt Ansvaret for deres Ernæring og for deres Livsophold over paa Stat og Kommune. Man gaar nu et Skridt videre og siger her, at Kommunerne ogsaa til Dels skulle tage sig af Børnenes Ernæring. Jeg ser ikke rigtig, hvor man vil stoppe, hvis man vil fortsætte ad denne Vej. Jeg ser ikke, hvorfor ikke de Børn, der gaa og fryse i daarlige Klæder om Vinteren, skulle beklædes af Kommunerne, naturligvis uden at det skal være Fattighjælp til Forældrene. Her er det foreslaaet, at man skal ernære disse Børn ved Skolebespisning, uden at det skal have Fattighjælps Følge for Forældrene. Med samme Ret kunde man i og for sig, at de Børn, der gaa daarlig klædte, skulle Kommunerne klæde op, uden at det skal have Fattighjælps Følger for Forældrene. Ganske vist er det jo ikke saaledes, at Kommunerne efter Lovforslaget skulle bespise alle Børn, men Lovforslaget siger, at de kunne gøre det. Det beror paa et Skøn af Kommunalbestyrelsen, hvor mange Børn der skulle bespises vederlagsfrit, og Ordføreren i det andet Ting har udtrykkelig udtalt, at Hovedsagen med Lovforslaget var den, at der kan gives Børnene Mad paa Kommunernes Regning, uden at det regnes for Fattighjælp for Forældrene. Det vil med andre Ord sige, at man, hvad disse Børns Ernæring angaar, tager Ansvaret bort fra Forældrene, og det er jeg i høj Grad imod.

Nu kunde man jo sige, at selv om man i og for sig var imod dette, saa kunde Trangen til et saadant Lovforslag være saa stor, at det var nødvendigt, at vi maatte

tage nogle Forholdsregler over for disse mange sultne Børn, der maaske findes her i Landet. Men se vi paa den Statistik, som den højtærede Minister omtalte, saa giver den egentlig talt et helt andet Syn paa Sagen. Jeg maa straks forvare mig imod, at jeg tillægger denne Statistik stor Betydning. Det er nogle ret vanskelige Spørgsmaal, der ere stillede til Skolekommissionerne og Lærerne af et Folketingsudvalg. Det har f. Eks. spurgt om, hvor mange Børn der fik varm Mad 3 Gange om Ugen, og hvor mange Børn der slet ikke fik varm Mad. Nu beder jeg de Herre, der ere kendte ude i Landkommunerne, hvor vi jo dog beskæftige os ret meget med Kommunernes Sager, betænke, hvor meget vi egentlig vide om, hvorledes Ernæringen er for disse Børn. Jeg skulde for Resten tage meget fejl, om ikke næsten alle Børn faa varm Mad, det er vistnok meget faa, der ikke faa det. Men Skolekommissionerne have vistnok forstaaet dette Spørgsmaal, som om de gik ud paa, om Børnene fik varm Mad til bestemt Tid af Dagen, naar den øvrige Familie spiste Middagsmad, Børnene faa vist allesammen varm Mælkemad, det er der ikke Tvivl om. Naar der er svaret Nej for en vis Del af dem, er det vistnok, fordi man, som sagt, har forstaaet Spørgsmaalet saaledes, om Børnene ere hjemme og nyde Middagsmaden sammen med Forældrene. — Men selv om man ikke tillægger denne Statistik stor Betydning, hvad jeg ikke gør, saa viser den dog for Landkommunernes Vedkommende, i hvor ringe Grad der egentlig er Trang til at foretage noget saadant, som Lovforslaget foreslaar. Statistikken oplyser nemlig, at der af 211,000 Børn er 977, som efter disse Skolekommissioners Antagelse ikke faa varm Mad; det vil altsaa sige 4—5 af hvert Tusinde. Det forekommer mig ikke at være noget stort Tal. Den ærede Indenrigsminister var kommen til et lidt andet Resultat, jeg tror, han har lagt Vægt paa de Børn, som Skolekommissionerne have ment kunne komme ind under den gratis Bespisning; men det er jo i og for sig noget helt andet. Hvis Trangen havde været til Stede

Rettelse:

Sp. 241, L. 21 f. o.: „1ste December“, læs: „1ste September“.